

Titel: 2

Citation: "2", i *1880/1881: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder:
<https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r08-shoot-chptrd1e39468/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: 1880/1881: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Side og deres Arbejdere eller Læringer paa den anden Side, da de samme Grunde, som tale for dem at fordrer smaa Gælder i hine Sager, ogsaa synes at passe paa disse.

§ 21 indeholder Reglerne for, hvilke Sager der skal være fri for Rejsafgifter. Bestemmelsen i § 21 Nr. 1 stemmer i det Væsentlige med den gjældende Ret; dog er Afgiftsfrihed indbrøget Embedsmand i Sager, som de i Embedsmedfør efter Aaalæg af vedkommende Ministerium eller Afdeling af samme anlægge, hvilket synes naturligt. Derimod har man ikke forment at burde optage i Paragrafen de Kasser og Institutioner, som isølge specielle Bestemmelser nu ere fratagne for Gædder; det synes naturligere, at disse henvises til at søge fri Proces, hvorved de da tillige opnaar at faae en Sagsfører bestilt, og det er en Selsølg, at det ved Meddelelsen af Bevilling til fri Proces bør toges særligt i Betragtning, at de tidligere have været fri for at erlægge Gædder. Reglen i Slutningen af § 21 Nr. 1 1ste Stk. om, at det Afgiftsbælsb, som den offentlige Myndighed eller beneficerede Part fritages for at erlægge, ved Dommen skal tillægges det Offentlige hos Modparten, saafremt denne hævnes til at betale Processens Omkostninger, gjælder nu kun, forsaavidt angaar beneficerede Sager, se Pl. af 20de April 1825 § 1, jfr. Rancelli-Skrivelse 7de Mai 1833; der synes imidlertid ikke at være nogen Grund til ikke at udbvide Reglen til alle Tilfælde, hvor den anden Part er fritaget for at erlægge Rejsafgifter.

Bestemmelsen i § 21, Nr. 1, 2det Punktum, er hentet fra det tydske Riges Bebylde. Den er forekommet Kommissionen at være i den Grad naturlig og billig, at man, skjøndt man ikke har overfset, at den maatte rettet herte hjerne i Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie, dog har troet at burde indsette den i nærværende Forslag. Reglen i § 21, Nr. 2, stemmer med den gjældende Ret, se Lov om Valg af Borgerrepræsentanter i Kjøbenhavn af 23de Decbr. 1865 § 10, og Lov om Valgene til Rigsbogen af 12te Juli 1867 § 20 jfr. § 58, og det Samme er Tilfaldet med Bestemmelsen i § 21, Nr. 3, se Pl. af 28de Mai 1825 og Pl. af 28de Febr. 1845 § 2.

Isølge Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie, § 594, 2det og 3die Stk., kan Arrestsagen blive at procedere adskillt fra Sagen om den paa gjældende Fordring. At der ikke i disse Tilfælde bør erlægges dobbelte Afgifter, synes Billighed at tale for, og man har som Isølge heraf i § 21 Nr. 4 foreslaaet, at Arrestsagen i lige Tilfælde skal være afgiftsfri.

Som tidligere bemærket bør de Afgifter, som skulle erlægges under Sagen, være udvænte med de i § 9 ommeldte, og navnlig maa det, som ogsaa forhen omtalt, anses aldeles utilraadeligt at fastsette et regulært Gædder for Udfættelser. Der

gives imidlertid Tilfælde, hvor der efter Kommissionens Formening bør kunne paalægges en extraordier Afgift, og disse ere saadanne, hvor den mundtlige Rejsforhandlings Udfættelse er bleven foranlediget ved en Partis eller Rettergangsfuldmægtigs Forsømmelse. Det er allerede i Indledningen omtalt, at Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie § 134 paalægger den Part, der misbruger Processforhandlingens fri Former, at erstatte Modparten de ham derved forarsagede Udgifter; paa samme Maade er det i det nævnte Udfald § 167 fastsat, at de Omkostninger, som forvoldes ved, at en Part i sin Sagsfremstilling er gaaet udenfor eller afvegen fra den foresbige Striftværling, kunne paalægges denne Part. Lige som disse Bestemmelser skulle skærme for Misbrug, saaledes er det Samme Tilfaldet med Reglen i § 22. At Bevisforberedelsen gaar ind under Udtrykkene „mundtlig Rejsforhandling“ skal kun her bemærkes.

For at ikke en Forskjellighed i Anvendelsen af Reglen i § 22 skal uddanne sig ved de forskellige Retter, navnlig de af Enkeltdommere bestaaende, har man ansat det for rettest at foreslaa, at der skal kunne iværksættes Besværing mod Retens Beslutning i fornaævnte Henseende.

2.

Om Afgifternes Beregning i Overinstansterne.

Efter den gjældende Ret optrædes der som bekendt ved Overretterne og ved Højesteret betydelig høiere Rejsafgifter end ved Underretterne. Erlæggelsen af høiere Afgifter begrundes selvfølgelig ved den mere besværlige Konstruktion af Retterne i de høiere Instanser, de fordetmeste vanskeligere Sager, som her komme for, og den Nødvendighed, som maa siges at være for at beskytte de høiere Instanser fra at blive overoalderede med Sager af ringe Betydning, samt endelig ved Nødvendigheden af at slette Ansæret for usdygig Paaante. Efter Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie er der imidlertid ingen egentlig Forskjel paa Behandlingen af Sagerne ved Landsretterne, hovedten disse ere 1ste Instants-Sager eller Appellsager, og Kommissionen har derfor heller ikke troet at burde foreslaa forhøiede Afgifter for Sager, der ved Paaante indbringes for disse Retter. Hvad Højesteret derimod angaar, har man af de foran fremhævede Grunde foreslaaet Afgifterne her forhøiede med 50 pCt, se § 23 Nr. 1, og hertil er der saamegen stærre Grund, som der for Højesteret ikke vil blive Spørgsmaal om Rejsafgift. Reglen i § 23 Nr. 2 vil ligeledes kun finde Anvendelse ved Paaante til Højesteret, da ny Paastand altid skal nedlægges ved Paaante til Landsretterne, se Udfald til Lov om den borgerlige Retsspleie § 356, og en saadan

Kompensere synes Billighed at tale for, hvor den appellerende Part for en Del er fornøjet med den underordnede Rets Dom.

Bestemmelsen i § 23 Nr. 4 stemmer, saavidt angaar de i § 20 og 21 Nr. 2 og 3 ommeldte Sager, med den gjældende Ret og vil ogsaa findes naturlig med Hensyn til de i § 21 Nr. 4 ommeldte Sager.

I følge Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 306 ioversattes Paaanke derved, at Parten meddeeler Rodparten en skriftlig Underretning om, at han agter at paaanke. Seneft 4 Uger, efterat denne Underretning er givet, skal den ankende Part ifølge bemeldte Udkast § 307, dersom han ikke vil anses for at have frasaldet Paaanke meddele Rodparten sit Anskeft. Da nu Meddelelsen af den ommeldte Underretning forhindrer Eksekution af den afsagte Dom, er det at befrygte, at den tabende Part, selv om han allerede ikke har ifinde at appellere Dommen, forat udføre Eksekutionen selv vil benytte sig af Bestemmelsen i forsaante § 306, saafremt der ikke dermed er forbundet en med ikke ganske ubetydelig Udgift. Disse Betragtninger have ført til Forslaget i § 23 Nr. 5. Det er ikke egentlig et Gebyr, som er paalagt i det heromhandlede Tilfælde — et saadant erlægges jo forat faae Noget fremmet af Retten, og her har Retten Intet at gjøre — men en Bøde, og dette medfører da ogsaa, at hvor den paagjældende Part virkelig appellerer, bliver den erlagte Afgift at afstorte i de Retsafgifter, han vil have at erlægge for den paaankende Sags Anhængiggjørelse og Forhandling. Grunden til, at man har valgt Stempeling af den nævnte skriftlige Underretning, maa søges i praktiske Hensyn, idet det vil være vanskeligt paa anden Maade at gjennemføre Bestemmelsen om Erlægget af Afgift: ganske vist har man eiheller i Reglen, som den foresindes, nogen absolut Kontrol med dens Overholdelse, men man har dog troet at kunne slaa sig tiltaals med, at Rodparten, som jo er den, der skal beskyttes, vil sørge for at anmelde Overtrædelse af Bestemmelsen; i modsat Fald udletter han sig endog selv for Stempelmuult.

§ 24 indeholder Regler for Afgifterne i Tilfælde af Besværing til højere Ret, og den deri fastsatte Afgift turde formentlig være passende. Naar Besværingen findes grundet, synes det naturligt, at den, som har indbragt Besværingen, ikke skal have nogen Udgift derved, og det maa da medføre, at naar den ene Part fører Besværing, og det ikke kan paalægges den anden Part at bære Omkostningerne, maa den erlagte Afgift tilbagebetales.

Reglen i § 25 er i Overensstemmelse med Bestemmelsen i § 15.

Andet Kapitel.

Om Afgifterne for Rettens Xvang til Forpligtelses Opslydelse.

1.

Om Afgifterne for Eksekution og Xvangsauktion.

I Overensstemmelse med det tidligere Bemærkede ere Afgifterne for Eksekutionsforretninger § 26 fastsatte i Forhold til det Bøgebøls, for hvilket Fuldbeholdelse søges saaledes, at Beregningen sker efter Tariffen i § 6. Forsaavidt Eksekutionen ikke gaar ud paa Inddrivelse af Bøge — et Tilfælde, som efter det nye System dog kan sjældent vil indtræde — anføres Afgiften efter § 8. Ved Siden af den almindelige Retsafgift, som saaledes bliver at erlægge, vil der da ikke være at opkræve særlige Afgifter for Procedure under Eksekutionen, ligesom eiheller Forretningens Parighed vil faae nogen Indflydelse paa Afgiftens Størrelse. Efter Sportreglementets § 58 erlægges Gebyrerne for Eksekution almindeligvis af Retvirenten, men denne Regel synes ubillig; er der noget Tilfælde, hvor Statsmagten synes at burde bde sin Xneste uden Bøberlag, saa turde det være det, hvor den, der henvender sig til samme, møder med en af Statsmagten selv gødsjendst Fordring, som det dog af Samfundshensyn ikke er ham tilladt at slaa sig Fuldbeholdelse for uden ved Statsmagtens Bistand. Man har derfor i § 26, 2det Punktum, foreslaaet, at Retsafgiften kun skal betaales, forsaavidt den kan erhøldes hos Retvistus, efterat Dørløning er tilveiedragt for det Bøls, som behøves til Retvirentens Fuldbeholdelse og for nødvendige Retsudgifter. Kun i de Tilfælde, hvor der maa siges at være Skyld hos Retvirenten, har man forment, at Retsafgiften bør erlægges af ham, nemlig naar han tager Retkvistitionen tilbage, uden at dette er begrundet i, at Retvistus har rettet for sig, eller Fogden negter Forretningen Fremme. Dog har man anset det for billigt, at en Redfættelse af Afgiften finder Sted, naar Tilbageholdelsen eller Regtelsen sker, forinden Fogden har forladt sit Xjem for at foretage Forretningen, se § 28. Naar Fuldbeholdelsen af Eksekutionen derved afværges ved, at Retvistus forinden retter for sig, bør Afgiften selvfølgelig erlægges af denne, men ogsaa her har man overensstemmende med, hvad der nu er gjældende Ret ved Udpanninger for Statter, fundet, at Billighed taler for en Redfættelse af Afgiften, naar det, forinden Fogden forlader sit Xjem for at foretage Forretningen, oplyses, at Retvirenten er fuldbeholdt, se § 27.

Det er en Følge af Ovenstaaende, at der ikke kan afkræves Retvirenten nogen Forudbetaling og eiheller Sikkerhedsstillelse for Retsafgiften i